

Palmares

Ontwerp omslag: Kim van der Veen
Ontwerp binnenwerk: Palmslag, Groningen

© 2021 Uitgeverij Palmslag

www.palmslag.nl
info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden veeveelvou-
digd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie,
microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet,
photoprint, microfilm or any other (digital) means without written
permission from the publisher.

ISBN 9789493245204
NUR 303

Voorwoord

Wanneer je als uitgeverij vijftien jaar bestaat heb je het nodige meegemaakt, geloof ons! En je zou denken dat het uitgeven van boeken routine voor ons is geworden, dat onze werkzaamheden zonder slag of stoot gaan. Dat klopt gedeeltelijk. Er is namelijk een ding dat we in de afgelopen jaren hebben geleerd: een boek uitgeven blijft mensenwerk, maatwerk zo je wilt. We hebben heel wat mooie gebeurtenissen en uitga-ven op onze naam staan. Soms ging dat als vanzelf, andere keren was het hard werken samen met onze schrijvers en dichters (waarvoor we bij deze nogmaals onze dank uitspreken). Kortom, om te ‘winnen’ vielen we samen soms, maar stonden we ook weer samen op. Dat bracht ons voor deze bundel met korte verhalen op het thema ‘palmares’, een lijst waarop je ‘overwinningen’ staan.

Ieders ‘palmares’ bevat de nodige medailles met een keerzijde. Want voor de meeste mensen staan er ook zaken op die lijst met bijbehorende dieptepunten. En soms valt er helemaal niks te winnen, is het verlies juist groot. Hoe ziet dat er voor mensen uit, vroegen we ons af. Wat wonnen ze in het leven, wat verloren ze? Welke kansen om te winnen lieten ze schieten? We riepen mensen op hun korte verhaal – fictie en non-fictie – hierover in te zenden voor de schrijfwedstrijd *Palmares*. Het aantal inzendingen overtrof onze eigen verwachtingen: bijna honderd mensen stuurden hun verhaal in. Daarnaast kregen dichters en schrijvers die hun boek(en) al bij Palmslag hebben gepubliceerd de gelegenheid een stuk te schrijven. Bijna dertig Palmslag-auteurs gaven hier gehoor aan. We willen hoe dan ook iedereen bedanken die de moeite heeft genomen een verhaal in te zenden!

Een jury bestaande uit vier mensen kreeg de uitdaging alle ingezonden verhalen te beoordelen; schrijver Gert-Jan van den Bemd (won in 2016 onze schrijfwedstrijd *PS Nog even dit*), publicist en lezer Saskia van Eenbergen (weduwe van Chris Huinder, die in 2018 overleed en vier boeken bij ons uitgaf), blogger Lotte Zandvliet (bestiert het boekenblog *Lottelivre* en is werkzaam in het uitgeefvak) en onze eigen redacteur en redactiecoördinator Jelle Spijkstra (redigeert en corrigeert al sinds 2015 op het scherpst van de snede voor ons). Na de jurering wisten veertien wedstrijdeelnemers een plek in deze bundel te bemachtigen. Ook de verhalen van onze Palmslag-auteurs werden door ons beoordeeld en van hen zijn achttien verhalen opgenomen in *Palmares*.

Vijftien jaar Palmslag heeft ons veel moois gebracht en we zijn blij met onze eigen palmares, ondanks de maalstroom aan gebeurtenissen die om ons heen plaatsvinden. In het leven win je hopelijk vaak, maar verlies je zo nu en dan even zo goed. “Het leven lijkt op een krentenbol: zacht, zoet en heerlijk, met af en toe een hard stukje.” Tenzij je niet van krentenbollen houdt, dan moet je zelf maar bedenken hoe je in het leven staat ;-)

We wensen jullie veel leesplezier met *Palmares*!

Maurice van Dijk & Micha Steenbergen
uitgevers

Wie houdt het bij?

Paul van Acker 10

Mediatraining

Gert-Jan van den Bemd 13

p/s Te laat

Sandra Bernart 18

p/s De neven

Peter Bernink 21

p/s De verinnerlijkte Battle of the Bulge

Harry Bleeker 25

p/s Noodlot

Sander Blom 28

p/s Kapper Kam

Corine Böhmers 33

1 Californië

Berit Brink 37

2 Streepjes tellen

Lisette van Eerten 42

p/s De tranenverzamelaar

Arthur Eijs 45

Keti Koti

Margot Eppink 50

Speldenprikjes

Esmee Guadeloupe 54

p/s laten we geen Mandarijn praten

Timon de Jong 58

p/s Twenty Six

Rinske Kegel 62

De boodschap

Odette van Kempen 67

De kabeltrekker

Ireen van der Lem 70

p/s Topsport

Harmen Malderik 74

Het juiste ritme

Job van der Meer 78

p/s IJskoud

Bastiaan Mellink 83

Op Tom

Auke Miedema 87

p|s Vanuit een andere wereld

Margaret van Mierlo 91

**Niet gewonnen?
Niet getreurd!**

Lucy Neetens 95

p|s Reivirus

Lex Nickel 98

p|s Nieuwe buren

Tilleke Oomen 102

p|s Ik zal durven

Sophie Riezebos 105

p|s Vergif

Paula van Rijn 109

De parkiet van Piet

Yuki Roelofs 113

p|s Vogelvlucht

Han Rutten 117

p|s Universum

Rick Snelderwaard 121

Eer

Marcelle Stoutjesdijk 125

p|s Jaloers

Letty Strijker 129

21

Isabella Tjepkema 133

3 Schaakmat

Celesta van der Weij 136

Auteurs

Biografie 140

① Goud

② Zilver

③ Brons

p|s Palmslag auteurs

Wie houdt het bij?

Paul van Acker

Boyd staart naar de figuur in de opgeschuimde melk van zijn café latte. Een hartje. Want hier wordt koffie met liefde klaargemaakt. Althans, dat staat in zilverkleurige letters, grafisch vormgegeven, op de donkere muur achter de bar. Hij is de enige gast die aan een tafeltje zit. De overige klanten lopen liever buiten met een kartonnen beker in hun hand, zichtbaar voor iedereen, af en toe onbewust nippend aan de koud geworden koffie met havermelk. Boyd is van plan om zijn koffie met aandacht te drinken.

De eerste slok, schuim op zijn lippen, het hart vervormd. *Dag liefde*, denkt hij. Hij pakt zijn notitieboekje uit de binnenzak van zijn leren jas. Gelijk een schrijver heeft hij altijd pen en papier bij zich. In dit boekje met de harde zwarte kaft schrijft hij zijn geschiedenis op. Voordat hij daarmee begint, voert hij zijn ritueel uit, door zijn woeste haren op te binden met het elastiek dat speciaal daarvoor om zijn pols zit.

Hij denkt aan Sylvia en heeft spijt dat hij gisterenavond met haar naar bed is geweest. Nu kan hij haar niet nog een keer ontmoeten. Hij noteert haar naam en gaat meerdere keren met zijn pen over de letters. Voor hem is het belangrijk dat de naam eruit springt, door de letters in het papier te drukken. Daarna kijkt hij voor zich uit in het niets, hij houdt het uiteinde van de pen tegen zijn lippen. Niet langer dan een minuut duurt deze bevroren toestand. Vervolgens vloeien de woorden uit zijn pen. Woorden die niet zouden misstaan in haar datingprofiel (beroep, hobby's, reclame-makende eigenschappen). Hij vult het aan met een omschrijving van typerende bijzonderheden (slist een beetje, bloost gemakkelijk, tatoeage op de onderrug). Ten slotte een opsomming van uiterlijkheden die overeenkomen met haar (een moeder-

vlek op de rechteronderarm, een hamerduim en als ze recht opstaat, met de benen naast elkaar, wijzen haar knieën licht naar buiten).

Hij realiseert zich dat hij te snel heeft gehandeld. Met Sylvia wil hij vaker afspreken. Er is een klik, gedeelde interesses. Tijdens het eten in het restaurant voelde hij zich ontspannen, was hij niet bezig met zijn score. Het verleiden verliep op natuurlijke wijze. Van beide kanten. Allebei een beetje aangeschoten. Pas in de kroeg, voor nog een drankje, moest hij van zichzelf in actie komen. Hij stelde voor om naar haar huis te gaan.

Boyd schrikt op uit zijn gedachten, wanneer de serveerster naast hem staat en vraagt of hij nog een koffie wil. Hij ziet dat zijn kop leeg is en kan zich niet herinneren de laatste slok te hebben genomen. Hij gaat voor de herkansing en bestelt hetzelfde. De serveerster knipoogt naar hem. Of verbeeldt hij zich dat? Ze loopt bij hem weg, hij volgt haar met zijn blik, zijn rechterhand gaat over de stoppels van zijn kin. Hij is blij dat hij koffie is gaan drinken, vlak bij zijn woning. Dat geeft hem rust. Verder van huis zou hij waarschijnlijk de neiging hebben een poging te wagen om haar te versieren. Wellicht verdwijnt haar naam dan ook in het notitieboekje. Echter, een andere zelfbedachte spelregel luidt dat hij met niemand afspreekt die binnen een straal van tweeëneenhalve kilometer van zijn appartement, woont of werkt. Hij wil tijdens zijn alledaagse gang van zaken, niet onverwacht iemand tegen het lijf lopen waar hij voorheen afscheid van heeft genomen door niet meer op haar berichten te reageren.

Met de pen boven het papier, twijfelt Boyd of hij door moet gaan met de opdracht. Een opdracht die hij zichzelf heeft opgelegd. Dertig is het doel. Hij bladert door de beschreven bladzijden. Telt. Stoppen bij zeven is toch ook niet verkeerd. Er is voldoende tijd verstreken, denkt hij. Stoppen betekent dat ik nog een keer met Sylvia kan afspreken.

Hij zal haar niet bij hem thuis uitnodigen. Zijn woning is een gesloten tempel. Verboden toegang voor buitenstaanders. Door haar daar toe te laten geeft hij te veel van zichzelf. Ze zou zien dat er iemand is geweest waarmee hij eerder alles heeft gedeeld. De woning is nog exact zo ingericht als toen die avond, ruim een jaar geleden. De poef van fluwelen stof met weelderige bloemen, die uitsluitend voor haar voeten was bestemd, het roze servies zichtbaar achter de glazen deuren van de buffetkast, de gezamenlijke kledingkast voor driekwart gevuld met haar kleren. Die avond dat de politie voor de deur stond. Een eenzijdig ongeval, zei de jongste van de twee agenten. Boyd neemt het haar nog steeds kwalijk. Ze had beter op moeten letten. Achteraf gezien had hij ook haar, zijn kwetsbare kant, zijn ware gevoelens niet willen tonen. Alsof hij dat deel van hem met haar heeft verloren.

Vanaf die avond is hij de weg kwijt. Hij voelt zich overwelddigd. Kennelijk is het leven niet maakbaar. Om nog ergens grip op te hebben, sport hij fanatiek en houdt hij zich aan een uitgestippeld dieet. Inmiddels lijkt zijn lichaam gehouwen uit een blok marmer.

Hij is nu een paar maanden aan het daten. Elke verovering noteert Boyd in het boekje. Wanneer de teller op dertig staat, zal hij over haar heen zijn. Zo heeft hij het zich voorgesteld. Na zoveel verschillende partners zou haar beeld vervaagd zijn. Tot nu toe voelt hij dat bij elke toegevoegde naam, hij sterker met haar verweven raakt en tevens verder weg van zichzelf komt te staan.

Mediatraining

Gert-Jan van den Bemd

‘Ken ik haar?’ vroeg Asger Lieske, waarmee hij eigenlijk bedoelde: zou ik haar moeten kennen?

‘Natuurlijk ken je haar,’ zei Stine. ‘Je kan niet om haar heen, ze is een rolmodel. Op het irritante af. Er zijn maar weinig dingen waar ze niet goed in is. Ja, zingen, dat kan ze niet, maar dat maakt haar dan weer menselijk.’

‘Zingen,’ herhaalde Asger, alsof hij overwoog hoe bezwaarlijk hij het vond dat iemand alleen valse noten uit haar strot kreeg.

‘Maar verder is ze intelligent, sociaal en heeft ze gevoel voor humor. En dan laat ik haar uiterlijk nog buiten beschouwing. Dat vinden de meeste mannen nog de belangrijkste reden om naar haar te kijken, ik bedoel naar haar programma.’ Ze keek haar man onderzoekend aan. ‘Ik moet me misschien zorgen maken dat je haar in levenden lijve gaat ontmoeten.’

‘Ik heb wel wat anders aan mijn hoofd.’

‘Je zou moeten zeggen: ik heb jou toch, lieve Stine.’

‘Ook dat.’ Hij gaf een kus op haar kruin, zette zijn bord en espressokopje in de vaatwasser en ging de trap op om zijn tanden te poetsen. Terwijl hij dat deed googelde hij haar naam op zijn telefoon. Een reeks blonde hoofden keek hem aan, lachend, belangstellend, uitdagend, sceptisch. Ja, hij had haar wel eens gezien en ja, ze was mooi. Zijn wijsvinger veegde langs de zoekresultaten, aarzelde bij *Axelle Tromp uit de kleren voor goede doel*.

‘Je hebt haar gevonden, zie ik.’

Van schrik liet hij zijn toestel in de wastafel vallen. Het rubberen hoesje voorkwam dat hij voor de laatste maand van zijn aanstelling om een nieuw toestel moest gaan zeuren.

Van Farla, zijn direct leidinggevende, had Asger te horen gekregen dat hij was uitgenodigd voor ‘Tromp op vrijdag’, de meest bekeken talkshow van het moment. Farla had de naam met samengeknepen oogleden uitgesproken, dat Asger niet dacht dat hij te gast was in een onbeduidend programma waar geen hond naar keek. ‘Beschouw het als een kroon op je werk,’ zei Farla. Hij zei ‘beschouw’, niet ‘het is’. Het had, met andere woorden, niets met Asger te maken, maar diende een hoger doel: Farla kon zijn superieuren melden dat hij het korps op een positieve manier voor het voetlicht had gebracht. Media-aandacht woog tegenwoordig zwaarder dan prestaties, alles draaide om exposure en om likes op social media. Voor Asger genoeg reden om als een berg tegen het gesprek op te zien.

Tijdens het reclameblok werd hij door een vrouw met een klembord onder haar arm naar de tafel geleid. De zitting van de stoel waar zojuist een zangeres had gezeten die een veganistisch kookboek had geschreven was nog warm. Ze had haar glas witte wijn laten staan. De assistente nam het weg en zette zijn glas ervoor in de plaats. Hij had van tevoren op moeten geven wat hij wilde drinken. Hij had voor water gekozen. Nu had hij meer behoefte aan whisky.

‘Over dertig seconden live,’ zei een man met een opgerold draaiboek in zijn hand.

De stoel van Axelle Tromp was nog leeg. Aan het begin van de commercial break was ze er op haar naaldhakken vandoor gegaan. Om te plassen, vermoedde Asger. Hij moest zelf eigenlijk ook.

‘Nog tien seconden.’

Hij keek met een gespannen grijns naar de man tegenover hem aan de ovale tafel, een politiek commentator die zojuist toelichting had gegeven over een debat in de Tweede Kamer. Hij grijnsde terug. Naast de commentator zat een voetbalster van het Nederlands elftal die door een hamstringblessure

voorlopig was uitgeschakeld. Links van Asger zat een broodmagere jongen met paars haar die zichzelf influencer noemde. Hij had een miljoen volgers, iets wat Asger als ongewenst in de oren klonk. Ook na het gesprek was hem niet duidelijk wat de jongen nu precies deed.

‘Nog drie.’ Nu begon ook de man met het draaiboek zenuwachtig te worden. ‘Waar blijft ze, verdomme.’

Eén seconde voor de tune werd ingezet plofte Axelle op haar stoel. Ze blies een platinablonde lok uit haar ogen en glimlachte geruststellend naar Asger. ‘Ben je er klaar voor?’ Het was voor het eerst dat ze iets tegen hem zei.

‘Axelle voert nooit voorgesprekken,’ had een redactrice van ‘Tromp op vrijdag’ verteld, ‘ze houdt van spontane gesprekken.’

Asger had geknikt. Ook hij was iemand van rechtdoorzee, maar nu kwam dat spontane vooral bedreigend over.

De laatste klanken van de tune klonken, Axelle richtte haar blik op de camera. Asger keek – tegen de instructies in – met haar mee naar de tekst die de teleprompter voor de lens projecteerde.

‘De Wijchense moordzaak, de moord op de weduwe Van Laar, de vermissing van de zusjes Lianne en Rachelle... zaken die Nederland wekenlang in zijn greep hielden. Inspecteur Asger Lieske loste deze en vele andere zaken op en bracht de daders voor de rechter. Over een maand gaat hij met pensioen.’ Daarna liet ze een theatrale stilte vallen, draaide haar hoofd weg van de camera en keek met gespeelde bezorgdheid naar Asger. ‘Het voelt alsof Nederland een stuk minder veilig wordt.’

Asger glimlachte. ‘Ach, dat valt wel mee. De onderzoeken gaan ook zonder mij door, het is teamwork.’

Axelle glimlachte minzaam. ‘U treedt niet graag op de voorgrond, is het wel? U geeft nooit persconferenties, geen interviews. Een bewuste keuze?’

Asger dacht aan Farla, die er nooit voor terugdeinsde om in zijn plaats achter de microfoon te kruipen. Farla was een bekende Nederlander geworden, regelmatig dook hij op in spelprogramma's en quizjes op tv. Zijn aanbod om hem wat do's and don'ts bij zijn eerste mediaoptreden bij te brengen had Asger afgeslagen.

'Ik besteed mijn tijd liever aan mijn werk.'

Axelle zuchtte onverholten en richtte zich tot de camera. 'Laten we maar even naar een impressie kijken.'

Op monitoren die deel uitmaakten van het decor verschenen beelden die in het collectief geheugen gegrift stonden: forensisch onderzoekers in witte pakken in een met rood-wit tape afgezet weiland, de tronie van Frans R., de moordenaar van de weduwe Van Laar, met een zwart balkje voor zijn ogen, de lichamen van Lisanne en Rachelle die in grijze kunststof kisten uit een huis werden gedragen. Ondertussen klonken geluidsfragmenten: nieuwsberichten, de stem van Frans R. die de rechter toeschreeuwde dat hij onschuldig was, de ouders van Lisanne en Rachelle die een emotionele oproep deden aan de ontvoerder van hun dochters.

Axelle bladerde door haar aantekeningen.

'Heftig!' zei de influencer. 'Slaap je niet slecht van al die ellende? Ik doe al geen oog dicht als ik een thriller op tv heb gezien.' Hij keek aanstellerig om zich heen.

De voetbalster bekende lachend dat ze verslaafd was aan *true crime*-series. 'Het kan mij niet luguber genoeg zijn.'

De politiek commentator zei dat ze dan beslist naar een nieuwe Spaanse misdaadserie op Netflix moest kijken. 'Op het eind weet je pas wie het gedaan heeft. Echt heel knap gemaakt.'

De man met het draaiboek maakte een horizontale beweging met zijn vrije hand. Afronden.

Axelle knikte. 'Over een maand hangt u uw holster aan de wilgen. Wat gaat u dan doen? Gaat u spannende boeken schrijven?'

‘Nee.’ Asger nam een slokje water. ‘Misdad is geen amusement.’ Hij gebaarde naar de camera. ‘De media, programma’s als dit, films, tv, boeken, ze maken criminaliteit tot plat vermaak. Maar misdad is niet spannend. Het is puur leed, voor de slachtoffers en hun nabestaanden, voor de dader en zijn naasten, voor alle betrokkenen.’ Hij liet zijn ogen langs de gasten gaan. Daarna keek hij Axelle doordringend aan. ‘Ik weet nog niet wat ik ga doen. Misschien neem ik wel zangles.’